

Wilh. Löfgrens Concert-Bureau.

Göteborg
Program

vid

EDVARD GRIEGS

2^{dra} Konsert

under medverkan af

Grefvinnan Hina Mannerheim

och

Tor Hulín

i K. F. U. M:s Sal

Fredagen den 4 Mars 1904 kl. 8 e. m.

1. **Sonat, C-moll, op. 45, för piano och violin.**
  - a) Allegro molto ed appassionato.
  - b) Allegretto espressivo alla Romanza.
  - c) Allegro animato.
2. **Romanser:** a) Spillemand. b) Borte. c) Solveigs Vuggevisse. d) En Svane. e) En Fuglevise.
3. **Lyriske Stykker (op. 43).**
  - a) Schmetterling. b) Einsamer Wanderer. c) In der Heimat. d) Vöglein. e) Erotik. f) An den Frühling.
4. **Romanser:** a) Guten. b) Ved Rondarne. c) Prinsessen. d) "Godmorgen!" e) Ved Moders Grav. f) Vær hilset, I Damer!
5. **Sonat, F-dur, op. 8, för piano och violin.**
  - a) Allegro con brio.
  - b) Allegretto quasi andantino.
  - c) Allegro molto vivace.

Edvard Grieg.

Konsertflygel från J. G. Malmsjö.

2. a)

Spillemand.

Til hende stod mine Tanker
hver en sommerlys Nat,
men Veien den bar til Elven
i det duggede Orekrat.

Hej, kjender du Gru och Sange,
kan du kogle den Deiligens Sind,
så i store Kirker og Sale
hun mener at følge dig ind!

Jeg maned den Våde af Dybet;
han spilled mig bent fra Gud,
men da jeg var bleven hans Mester,
var hun min Broders Brud.

I store Kirker och Sale
mig selv jeg spilled ind,
og Fossens Gru og Sange
veg aldrig fra mit Sind.

H. Ibsen.

b)

Borte.

De sidste Gjæster
vi fulgte til Grinden;
Farvellets Rester
tog Nattevinden.

I tifald Öde
lå Haven og Huset,
hvor Toner söde
mig nys berused.

Det var en Fest kun
för Natten den sorte;
hun var en Gjæst kun,
— og nu er hun borte.

H. Ibsen.

c) *Solveigs Vuggevis.*

Sov, du dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.

Gutten har siddet på sin Moders Fang,
de to ha leget hele Livsdagen lang.

Gutten har hvilet ved sin Moders Bryst
hele Livsdagen lang. Gud signe dig, min Lyst!

Gutten har ligget til mit Hjerte tæt
hele Livsdagen lang. Nu er han så træt.

Sov, du dyreste Gutten min!
Jeg skal vugge dig, jeg skal våge.

Jeg skal vugge dig, jeg skal våge,
sov, du dyreste Gutten min!

H. Ibsen.

d) *En Svane,*

Min hvide Svane!
du stumme, du stille;
hverken Slag eller Trille
lod Sangrøst ane.

Angst beskyttende
Alfen, som seer, —
altid lyttende,
gled du henover. —

Men sidste Mødet,
da Eder og Øjne
var lønlige Løgne,
ja da, — da lød det! —

I Toners Føden
du sluttet din Bane.
Du fang i Døden; —
du var dog en Svane!

H. Ibsen.

e) *En Fuglevise.*

Vi gik en dejlig Vårdag
Alléen op og ned;
lokkende som en Gåde
var det forbudne Sted.

Og Vestenvinden vifted
og Himlen var så blå;
i Linden sad en Fuglemor
og sang for sine Små.

Jeg malte Digterbilleder
med legende Farvespil,
to brune Øjne lyste
og lo og lytted til.

Over os kan vi höre
hvor det tisker og ler; —
men vi, vi tog et smukt Farvel,
og mödtes aldrig mer. —

Og når jeg ensom driver
Alléen op og ned,
så har for de fjærede Småfolk
jeg aldrig Ro og Fred.

Fru Spurv har siddet og lyttet,
mens vi troskyldig gik,
og gjort om os en Vise
og sat den i Musik.

Den er i Fuglemunde,
thi under Lövet's Tag
hver næbbet Sanger nynner om
hin lyse Forårsdag.

H. Ibsen.

4. a)

Guten.

Du ferer vidt og du verdt tröytt
og Foten skjer.
Du græt, so Puta ofte blöytt
af Tårer er.
Med dette Salt du vaskas ut,
til dess du fær
i deg den sleipe hvasse Lut,
som Livet tvær.

Då veit du, hvad det segja vil,
at döy ifrå
det, som Ein lagde Hugen til
og Elskan på.
Det Gröne såg du krullas turt
som Blom til Höy.
Det mindste var: hun yisnet burt
di Ungdoms Möy.

Dersom du icke sviiken var
so mangein Gang,
du Kjærleik aldrig sunget har
med rette Sang.
Du på Ruinerne må stå
af Livet dit,
først rigtig då du ret kan sjå
ikring deg vidt.

A. O. Vinje.

b) *Ved Rondarne.*

No ser eg atter slike Fjell og Dalar,
som deim, eg i min første Ungdom såg,
og sama Vind den heite Panna svalar,
og Gullet ligg på Snjo, som før det låg.

Det är eit Barnemål, som til meg talar
og gjer meg tankefuld, men endå fjåg.
Med Ungdomsminne är den Tala blandad:
det ströymer på meg, så eg knapt kan anda.

Ja, Livet ströymer på meg, som det ströymde,
når under Snjo eg såg det gröne Strå.
Eg dröymer no, som før eg alltid dröymde,
når slike Fjell og såg i Lufti blå.

Eg glöymer Dagsens Strid, som før eg dröymde,
når eg mot Kveld af Sol eit Glimt fek sjå,
Eg finner vel eit Hus, som vil meg hysa,
når Soli heim til Notti vil meg lysa.

A. O. Vinje.

c) *Prinsessen.*

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur,
Smågutten gik nede og blæste på Lur.
"Hvi blæser du altid, ti stille, du Små,
det hefter min Tanke, som vide vil gå
nu når Sol går ned."

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur
Smågutten lod være at blæse på Lur.
"Hvi tier du stille? Blæs mere, du Små,
det løfter min Tanke, som vide vil gå
nu når Sol går ned."

Prinsessen sad højt i sit Jomfrubur,
Småguttten tog atter og blæste på Lar. —
Da gred hun i Aftnen og sukkede ud:
"O sig mig, hvad er det mig fejler, min Gud!"
Nu gik Solen ned.

B. Björnson.

d)

"Godmorgen!"

(Af Fiskerjenten.)

Dagen er oppe, Glæden tændt,
Mismodets Skyborg stormet og brændt,
over de glødende Fjelde
Lyskongens Hærskarer tjelde.

"Oppe, oppe!"

Fugl i Lund,

"oppe, oppe!"

Barnemund.

"Oppe" mit Håb med Solen.

Björnson.

e)

Ved Moders Grav.

Sov nu sødt, du lille Mor,
sov nu sødt i Kisten inde,
tunge vore Tårer rinde
mens vi stæde dig til Jord.

Mat er nu dit Öjes Glar,
stum din kære, milde Stemme,
ak, men vi skal ikke glemme,
hvad for os du været har.

Aldrig bedre Hjerte slog,
aldrig bedre Hjerte bristed,
aldrig bedre Mor blef mistet, —
Herren gav, og Herren tog.

Sov du, lille Mor i Fred,
Tak for, hvad du var i Livet,
Tak for alt, hvad du har givet
af din riga Kærlighed.

Otto Benzon.

f)

Vær hilset, I Damer.

Vær hilset, I Damer
langs Höjsalens Bænke,
hvad vover jeg farende Svend?
Hvad drister min Fod sig,
Hvad tröster mit Mod sig,
på hvad tör min Tanke vel tænke?

At drikke den Vin, som I lader mig skjænke,
at lægge min Hånd i den fangende Lænke —
sig, er det ej hovedløs Sag?

I ser mig iaften, I så mig idag,
at komme og gå er den Farendes Sag.

Så væver vi Vadmel
og lægger det sammen,
de Store så godt som de Små,
og danser og synger
i Fællig og Gammen;
vi væver det Vadmel
og lægger det sammen
og lader så Skytterne gå.

Hör Tonerne kalde,
forlad Eders Bænke
og fölg kun den farende Svend!
Med ham er hver Glæde
iaften tilstede

foruden al Arglist og Rænke,
han förer Jer Dans, når I blot vil betænke,
I fanger ham ikke i Bånd eller Lænke,
han tåler som Fuglen ej Åg.
I bandt ham for ofte, tilslut blev han klog.
Tilgiv ham! men Tanken må have sit Sprog.

Så væver vi Vadmel
og lægger det sammen,
en Skytte är Svenden som få! —
Hvor herligt at synge
i Fællig og Gammen:
at væve det Vadmel
og lægge det sammen,
— og lade så Skytterne gå.

Holger Drachmann.

EDVARD GRIEGS
Samtliga Kompositioner

---

finnas att tillgå

i

Wilk. Löfgrens Bok- & Musikhandel

===== 12 Korsgatan 12 =====

Göteborg

